

NOORTE JUHT

REWER

Riigiraamatukogu
№. S. 5742

RIIGIRAAMATUKOGU

8

SP22

Siis Jumala sõna
on wahedam
kui ükski
kaheteenane
mõrk

HEBR 4, 12

Eesti noorsugu Jumala Sõna võimu alla!

Õp. A. Täheväli

Noorsootöö Keskuse esimees

„Sest Jumala Sõna on elus ja vägev ja vahe-
dam kui ükski kaheterane mõök ning tungib läbi,
kuni ta lõhestab hinge ja vaimu, liigesed ja üdi ja
on südame meelsuse ja mõtete hindaja.“

Hebr. 4, 12.

Mõök on määratud inimese surmamiseks. See on, mis meid haarab erilise aukartusega, kui vaatleme teravat, läikivat mõõka. Kas ta kord ei taba surmava löögiga ka mind?...

On väga mitmesuguseid mõõku. Sõjamuuseumides võib neid näha: roostetunud, hõbe-, kuld- ja elevandi luust peadega, teravaid, läikivaid. Kaheterane mõök on eriti otstarbekohane just rinna ja südame läbipistmiseks. Ta löikab mõlema poolega.

Mõök on võimu ja valitsuse sümbol. Mõõga teraga surutakse inimesed ja rahvad teise valitsuse ja võimu alla. Mõõga võim on absoluutne. Temaga ei saa tingida. Talle peab alluma. Kus inimesed ei taha sellele alluda, seal toob mõök halastamatult surma...

Jumala Sõna on mõök. See tähendab — tal on kõik need omadused, mis mõõgal. Ap. Paulus tõendab seda. Ta on „elav ja vägev. Ta tungib läbi — kuni ta lõhestab hinge ja vaimu, liigesed ja üdi.“

Nii purustab Jumala Sõna inimese südame põhjani. Ta tungib kõigest läbi, lõhestab täielikult inimese ja ta elu. Ta ei jäta midagi puutumata. Tema ees ei jää midagi nähtamatuks. Ta paljastab inimese patuse meelsuse ja mõtted viimse üdini.

Jumala Sõna raiub sinu oma tahte puruks. Ta murrab sinu oma jõu ja paneb su enda võimu alla. See on Jumala tahtmine ja Jumala vägi. Ja sellele peab alluma, seda peab kuulama! Kus inimese süda sellele ei allu, seal toob see Sõna surma. Sest ta mõistab inimese hukka. Siis saab mõök, mis oli antud kaitserelvaks, hukatuseks. Ta on alati kaheterane. Lõikab sisse- ja väljapoole.

1739. aastal ilmus terve Piibel ehk Jumala Sõna esimest korda meie emakeeles. Seda mälestame sel aastal kui kõige suuremat sündmust meie rahva ajaloos. Sellega on eesti rahvas juba kakssada aastat seisnud Jumala Sõna võimu all. Selle aja kestes on meie maal valitsenud mitmesugused võimud. Ja meie rahvas on nende rõhumist raskesti saanud tunda. Oli aegasid, kus võimud nii tihti vaheldusid, et hommikul ärgates ei teadnud, missugune võim on pääsenud võidule. Mõnikord oli see kõige toorem ja verisem vägivallavalitsus.

Agas kõige halastamatum oli ometi patu ja saatana meelevald. Selle alt on meid Kristus vabastanud. Oma Sõna mõõgaga ta vabastas meie rahva pimeduse võimusest ning tegi ta kõlbavaks osa saama püha rahva pärandusest valguses ning asetaski meid oma kuningriiki. (Kol. 1, 12. 13.) Ja Tema valitsuse all on meie rahvas seesmiselt kasvanud vabaks rahvaks. Sest Issand ise ütleb: minu ike on hea ja minu koorem on kerge. Sajandite kestel on Jumala Sõna õnnistav valgus paistnud meie rahva peredesse ja kodudesse ka kõige pimedamal ajal. Ja selle õnnistus on kestnud põlvest põlveni.

Jumala Sõnas on loov jõud.

Mõök purustab vana, ning paneb maksma uue võimu. Jumala Sõna mõök kaotab patu ja pimeduse võimu ning paneb maksma Jumala valitsuse. Jumala valitsus sünnib Tema Sõna läbi. Tema riik ei olegi muud kui Tema käsu ja sõna kuulamine ning selle järgi elamine. Ja seal on rõõm ja rahu, pikkmeel ja armastus... Vana ja uus ei saa kõrvuti püsida. Revolutsioon peab sündima.

Nii saab kõik uueks. Uus suhtumine Jumalasse, inimestesse, iseendasse. Uus mõtteviis ja meelsus. Uus maailm. See on nagu esimese nelipühi sündmus. See oli maailma suurim revolutsioon. Inimese südame revolutsioon. „Kui nad seda (sõna) kuulsid, läks see neil südamest läbi.“ Ja siis tuli meelesparandamine. Meelesparandamine ei ole aga muud kui vana meelsuse ja mõtteviisi äraandmine ning uue Jumala meelesparandamise mõtte- ja eluviisi omastamine.

Igakordse Jumala Sõna kuulutamise siht on südame

muutmine ja uuendamine. Selle saadab korda Jumal ise oma Püha Vaimu väe läbi, mida Ta annab oma Sõnas.

* * *

Varsti tulevad sajad eesti noored üle maa kokku Kirikunoorte Päevadele. Ja sinna ootame teiselt poolt Soome lahte ka paljud vennasrahva noori koos oma juhtidega. Nende päevade üldteema on: „Jumala Sõna on vahedam kui ükski kaheteraga mõök.“

Aga mis on nende päevade tõeline mõte?

Kindlasti mitte ainult ilusate kõnede, jutluste ja piiblitundide kuulamine. Ka mitte vaid armastuses, sõpruses ning jällenägemise rõõmus veedetud aeg. Vaid see: „Sinu omastki hingest peab läbi tungima mõök!“ (Lk. 2, 35.) Sinu enda südames peab sündima revolutsioon. Sinu enda elu peab saama uue valitsuse alla. See on Jeesuse valitsus. Tema peab saama sinu Kuningaks. Ja juba nüüd peab su südames olema see suur rahutus: Mehed, vennad, mis meie peame tegema?

Mõõgaga võideldakse. Aga siingi jääb kehtima Issanda hoiatus: „Kõik, kes mõõga tõmbavad, saavad mõõga läbi hukka!“ (Mt. 26, 52.)

Jumala Sõna mõök peab kõige enne tabama sind ennast! Sinu enda südame, hinge ja vaimu peab ta lõhestama. Sest need, kes vaimustuvad üksnes ilusatest kõnedest, mõtetest, muljetest, inimlikust sõprusest — on need, „kellel ei ole juurt iseenestest, vaid nad kestavad ainult üürikeseks ajaks.“ Konverentsi lõppedes haihtub aegamööda kõik. Ja nii on see olnud palju aastaid võibolla sinugi elus.

Jumala Sõna mõõgaga oled sa suuteline võitlema üksnes siis, kui ta su enda südamest on valusalt läbi tunginud. Siis varustab sind Jumal oma „sõjavarustusega“. Siis algab võitlus. Sest enne on rahu ja kooskõla Jumala riigi vaenlastega. Usu võitlus algab alles pärast iseenda pöördumist, mitte enne. Jeesus annab meile oma valitsuse all valgustatud südame ja silmad, et meie hakkame tundma ja nägema iseenda ja maailma häda. See on just üks uue elu tunnuseid, et siis inimene tahab, püüab ja oskab juhtida teisi Jeesuse valitsuse alla.

Nii sünnib uus inimene ja uus maailm — kui igaüks võitleb Jumalasõna mõõgaga. Siis ei ole võitlejad mitte ükski mõned üksikud juhid, vaid meie oleme kõik koos ühine suur ja kindel Kristuse riigi väerinne. Ja meie ei väsi ega nõrke võitlemast selle relvaga usus ja palves kuni kogu eesti noorus on Kristuse võimu all. Sõna valgus ei tohi enam iialgi meie rahvale kustuda!

Uga tänu olgu Jumalale Tema ütlemata suure anni eest

Jumala Sõna reitw keset argipäewa wõitlusi ja kannatusi

Leidsin hiljuti selle Pauluse sõna (2. Kor. 9, 15) pildilt, mis mind jügewalt haaras. Ta ilmus Stuttgarti piiblihelsti juubeliks. Pildil wõis näha raamatut, mille ainjaks kaunistusjeks oli jõuline rist. Kaks kätt oli haaranud finni raamatust nii tugewasti nagu ei tahaks nad teda enam iial lahti lasta. Need olid inimese käed, mis selle raamatu jügewas tänutundes ja rõõmus kõrgele olid tõstnud: „Tänu olgu Jumalale Tema ütlemata suure anni eest.“

Seda pilti waadeldes meenus mulle üks teine, mida olin näinud aastaid tagasi. Kui ma ei eksti, oli too pilt wene päritoluga: suur hulk wäikseid ja suuri raamatuid läbijegi paisatuna. Nende keskel suur ristimärgiga raamat, Piibel. Ei mäleta, kas pildil oli ka allkiri. Aga ta mõte oli: „Seitkem endast ära see raamat!“

Üks ja sama raamat. Kahel erinewa waimuga pildil. Kaks täiesti risti wastukäiwat otjust ühe ja sama raamatu kohta. Üks neist wälja kaswanud järwast rõõmuist ja tänuist, teine aga wiisamuse wili. Ei saa wiist olla jügewamat kuristikku inimeslikus elus, kui ta nähtawale tuleb selle kahe pildi puhul.

Ujalooüst ja kaasajast läbib see lõhe. Ühed nõuawad selle raamatu ja ristimärgi formaalidamiist. Teiste käed klammerduwad tänuis ja rõõmus ta ümber jeda tugewamini. Otsjegu algristikogudus, otsegu kõiit need, kes kristliku ajaloo jooksul on olnud mitte näilijelt waid tõe l i s j e l t juured. Nii on kujutatud suur reformaator kuulsas Wormsi mälestusjambas. Nii on Lutheriist laulnud ka R. F. Meyer: Ta tunneb aegade hüiglaslikku murrangut, ja kindlasti ta käed klammerduwad oma Piiblitraamatu ümber.

Kelle hulgas, k u s seijame meie — keset praeguist „aegade tohutu murrangut“? Mida ütleme m e i e selle raamatu kohta? Ja tema märgiist, Kristuse ristist? „Gemale?“ wõi „Tänu olgu Jumalale?“

Meie tahame, weil on põhjust seista juure usupuhataja kõrwal ja tunnistada julge ja rõõmja meeliga: „Uga tänu olgu Jumalale T e m a ütlemata suure anni eest!“

*

Ruski ajakirjas oli awaldatud foto paljuist tarwitamijest kuulunud Uuest Testamendiist. See wäike raamat oli üht paljudest kristlikudest märtritest saatnud läbi kommunistlike wanglate. Misjuguist mõdetamatut õnnistust oli hoowanud selle raamatu lehekülgedelt! Ta oli finnitatud ja hoidnud meeleheite eest mitte ainult raamatu omanikk. Ta wägi tuli ilmsiks ka nende juures, kes kongides endale lastjid sealt ette lugeda: murerohketel tundidel, kui mõte armjatele omakstele neile

Kirikunoorte laul

Magda Heinkriis

Kristus, me Kuningas, Sulle nüüd ohvriks
Südamed toome, täis nooruselt.
Ole meil tähiseks teele ja lipuks,
Ühenda usus Su võitlejahulk!
Valgusta vaimu mureööl,
Õnnistust saada meie töö!'
Issand, Sa meid — juhata nüüd!

Tões ja puhtuses pühitse süda
Templiks, kus elad, me Kuningas Krist!
Issand, Su Sõna kui mõök kõike seda
Sinust mis lahutab, raiugu meist!
Süda ja tahe uueks loo,
Usku ja armastust hinge too!
Issand, Sa meid — pühitse nüüd!

Issand, Su Sõna on elav ja vägev,
Lase ta eluväeks saada ka meis! —
Sõnale rajatud noorus on tugev —
Kristus, me Kuningas, juhata meid!
Krooni kaunimat näeme vist,
Tähiseks särab kui Sinu rist!
Issand, Sa meid — õnnista nüüd!

Auhinnatud 2. auhinnaga Kirikunoorte
Päevade laulusõnade võistlusel.

Sõber, kui ju elus midagi puruneb — see ei tarvitse granaadi läbi purustatud käsi olla — mõibolla on see ju õnn, lootus, kawatšufjed, ju terwis — kui palju on meie, inimeste, elus, mis puruneda mõib —, siis waata enese ümber, et jul oleks sõber, kes waju-taks ju kätte R a a m a t u. Kes sind selle Raamatu juurde wiib, sellel on sinuga parimad mõtted. Wõdi parem: wõta ta ise koha n ü ü d ja l o e!
Ja kui sa fogu oma südamega loed otsegu too noor meeleheite läwel sei-sew sõdur: Karjasest, kes sind jaadab hingamise weele. „Sa kui ma käiksin surmawarju orus, ei karda ma kurja...“ Pimedamaski elu orus on Ta sinuga, Ta juhib sind õigele teele. Siis ilmutab R a a m a t sinu-legi oma wäe, nii et sinugi käed ta ümber klammerduwad ja sinagi ütled täis sügawat rõõmu: „T ä n u o l g u J u m a l a l e.“

Gestistanud Rud. K.

Su ette, Issand, tänupalves

A. Soomre

Viis A. Soomre

Segakoorile seadnud H. Kõrvits

Rahulikult ja kindlalt

1. Su et-te, Is-sand, tänu pal - - ves ja loo-tuses nüüd as-tu-me.

Kõik ü - hes mõttes, ü - hes ar - - mus, Su poole silmad tõs-ta-me. Meid õn-nis-

ta Sa hel-de käe - ga ja saa-da o-ma vai-mu väe - ga.

The musical score is written for a four-part choir (Soprano, Alto, Tenor, Bass) in a homophonic style. It consists of three systems of music. The first system begins with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The second system continues in the same key and clef. The third system features a key signature change to two flats (B-flat and E-flat) and a time signature change to 2/4. The lyrics are printed below the vocal lines, with hyphens indicating syllables that span across multiple notes.

Küll ehib lootus inimelu,
kui kaste õisi hommikul
Ning rõõmukiired meie hinges
on kaunid õnne koidikul,
Kuid püha sära helk on silmas
Vaid Sinu lastel siin maailmas.

Oh kingi armastust ja truudust,
suur Jumal taeva kõrgustest,
Kui tuleb häda meile ligi,
surm ähvardab meid kaugustest.
Üksmeelt ja usku meile anna,
Kord oma rahusse meid kannu.

Praeguse aja noorte koht ja ülesanded Kristuse kirikus

Õp. mag. Rud. Kiviranna

1. Peetr. 2, 3—6

Kirik ja tänapäeva noorus — need kaks tunduvad paljudele vastoludena, mille vahel on sügav ja näiliselt ületamatu kuristik.

Tegeliku elu kogemusedki näivad seda kinnitavat. See on koguduste hingekarjastele ikka jälle korduvaks valusaks kogemuks: seista mitmekümnete ja vahel isegi sadade noortega nende õnnistamise päeval Issanda altari ees, ja siis, lühikese aja möödudes, on vaid mõned üksikud ustavaks jäänud töotusele, mille nad andsid tol suurel ja kaunil päeval mitte inimestele vaid Jumalale.

Mu silmade ees seisab nii mõnigi pilt noorte-jumalateenistustest — peagu ilma noorteta.

Ja ometi on tuhandeid ja taas tuhandeid noori, kes nälgiva südame ja januneva hingega rändavad mööda elu maanteid, katsudes oma surematut hinge toita maailma laualt pudenenud viletsate rõõmuraasukestega.

Nad lähevad — aga ei ole sihti, kuhu välja jõuda.

Nad lähevad — aga sügavamalt vaadates puudub sellel minekul kindlus ja rõõm.

Nad lähevad — ja nende tee viib neid mööda kirikust ja kogudusest, mööda elu Issandast, kes iga üksiku tänapäevanooregi elutee ääres seisab, käed välja sirutatult nagu seda on kujutanud põhjamine kunstnik pildil, mis leidub käesoleva „Noorte Juhi“ numbri kaanel. Noortegi süü ja patu pärast ristipuul rippunud ja haavatud käed. Aga samas ka kutsuvad ja veelgi rohkem: õnnistavad käed.

Tuhanded noored on neist kätest möödunud, heitmata neile ainustki pilku, aimamata, et nad seega ühtlasi mööduvad oma elu sügavaimast õnnest.

Tuhanded noored on möödumas neist kätest Võibolla oled sinagi nende ridades, kes omale elusisu otsides sellest ühest mööda on ruttamas, kelle kätte Jumal sinugi elu tõelise õnnistuse on asetanud.

Ei ole siin aeg ega koht selgitada kõiki neid arvukaid väliseid põhjusi, miks kiriku ja paljude tänapäevanoorte vahel kuristik haigutab.

Meie ei saa minna kaasa ei nendega, kes süü ainuüksi noortele veeretavad, ega ka nendega, kes seda vaid kiriku juurest otsivad. Meie ülesanne ei ole ju kedagi süüdistada, vaid jääda vaikselt Jumala ees ja kuulutada, mida Tema meile oma Sõna läbi ütelda ja anda tahab.

Jumala Sõna aga tahab meile, praegusaja kirikunoortele, eelkõige ütelda üht. Seda, mille suur usupuhastaja on nende unustamatute sõnadega kokku võtnud kolmanda õpetuse seletusse: „Mina usun, et mina omast mõistusest ja jõust mitte ei või uskuda Jeesusesse Kristusesse, oma Issandasse, ega tulla Tema juurde.“

Luther oli sügavalt teadlik kuristikust, mis mitte ainult noorte ja Jumala vahel, vaid iga inimese ja püha Jumala vahel olemas on, ja mida ükski inimeslik jõud sealt kõrvaldada ei suuda. Mitte mingitest tardunud dogmadest ta ei ammutanud selle teadmise, vaid elavast Jumala Sõnast, mille valgusesse ta enda ja oma elukogemused asetas.

Aga Jumala Sõna, mille kuulutamise teenistuses meie luterlik kirik seisab, ei tea mitte ainult sellest kõnelda, et Jumala ja inimese vahel on kuristik, mille patt sinna on kaevanud, vaid selles seisab Jumala Sõna tuum, et ta veel millestki muust ja sügavamast igale üksikule tunnistada teab.

Püha Kirja tuum ja sisu seisab kindlas ja vankumatus usus, mille osaliseks Jumala armust Püha Vaimu läbi saadakse: Ületamatu kuristik on ületatud Jumala poolsest kaldalt — meie Issanda ja Õnnistegija Jeesuse Kristuse läbi.

„Seesama kivi, mis hoone ehitajad kui kõlvatuma on ära heitnud, on nurgakiviks saanud.“

Kristlik kirik ja kogudus on ehitatud sellele ühele nurgakivile, mis viimselt purustamatu ja kõrvaldamatu on, kui ka kõik muu purunema ja kokku varisema peaks. Kiriku ajalugu on ikka jälle näidanud, kuidas nii mõnigi müür, mida inimeste käed on ehitanud — oma hiilgust, au, võimu kiriku raames taotledes — kuidas see ajaloo tuultes ja murranguis paratamatult kokku on varisenud.

Aga Kristuse kiriku nurgakivi, Jeesus Kristust ja Tema risti, ei ole suutnud ei aegade voolus ega ka kõige tooremad ja hävitushimulisemad jumalavastaste käed üksikute rahvaste ja terve inimkonna hingest mitte välja raiuda ega suuda seda iial.

Sest armastuse Jumal ise on Püha Vaimu läbi selle ühe nime üksikute ja rahvaste südameisse kirjutanud. Sest „ü h e g i m u u s e e s e i o l e õ n n i s t u s t ; s e s t ü h t e g i m u u d n i m e e i o l e t a e v a a l l i n i m e s t e l e a n t u d , k e l l e l ä b i m e i e p e a m e õ n d s a k s s a a m a .“

Sinugi isiklikul elul ei saa viimselt olla teist põhialust, kui sama elav kivi, kes küll paljudest tänapäeva noortest ja vanematestki otsegu kõlbmatu on ära heidetud, aga Jumala ja Tema omade meelest ära valitud ja väga kallis.

Jumala armastav isakäsi on sirutatud ka sinu noore elu järele, et sind lahti murda maailma ängistavast kivimurrust. Meie kirjakohas on imeliselt sügav lause, millesse apostel Peetrus on valanud tõeliselt suure ja õnnistusriikka inimelu saladuse.

Ta kõneleb sellest, et inimelu saavutab alles siis ja ainuüksi seal oma tõelise sügavuse ja väärtuse, kui ta on lahti muratud maailma paemurrust ja Jumala kätte antud.

„Ja teid endid ehitatakse ka üles kui elavad kivid vaimulikuks kojaks ja pühaks preestri ametiks, et teie peate ohverdama vaimulikke ohvreid, mis Jumala meelest õieti armsad on Jeesuse Kristuse läbi.“

Patu paemurrust vabanemine sünnib elava Sõna väe läbi, ja ta ei ole sugugi mitte valuta.

Aga me peame olema nõus minema ka läbi selle üürikese valu, et me hing võiks igavesti terveks saada ja jääda, otsegu inimene, kelle raske haigus operatsioonilauale viib.

Mulle meenub kõik läbi ühe suure välismaa moodsa haigla. Kõikjal valitses piinlik puhtus ja kord. Eriliselt maksis see aga operatsioonisaali kohta, sest seal otsustati ju paljude inimeste elu ja surma üle.

Ristiusus, mille hoidjaks ja edasi andjaks Kristus oma kiriku on kutsunud, ei ole tegemist mitte vaid üksikute ringide usuliste eriharrastustega, vaid ristiusu puhul on meil tegemist kõige sügavamate ja otsustavamate eluväärtuste vastuvõtmisega või tagasilükkamisega, iga inimese hinge elu ja surma suurküsimustega, millest viimselt oleneb kõik.

Kõigi aegade suurte kristlaste elu ja tegevus on selle säravaks tunnistajaks, et tee tõeliselt viljakale elule läheb vaid selle kaudu, et inimene end usus Jumala kätte annab, ja see läbi elavaks kiviks saab, kelle Jumal ise kallile nurgakivile ehitab.

Jumal ehitab läbi aegade oma vaimulikku koda, ja sinulgi on

Jeesus Kristuse läbi kutse olla seal elavaks kiviks. See on suurim kutse, mille osaliseks inimene võib saada.

Ja ometi on võibolla just sinu koht Kristuse koguduses kaua aega tühjana seisnud.

Tühi koht — ta ei tähenda sinu juures võibolla mitte seda, nagu oleksid sa unustanud oma kodukiriku tee.

Sinu tühi koht Kristuse koguduses tähendab eelkõige seda, et Issanda silmad on sind juba kaua asjatult otsinud Jumala riigi pärast töötajate ja võitlejate, teenijate ja seeläbi Issanda õnnistatute ridades. Sinu tühi koht Kristuse koguduses on karmilt demaskeeriv suurus, näitab võltsimatu selgusega sinu elu ja hinge suurele tühjale kohale, kust kasvab välja see sisene rahutus ja rahuldamatuse, mis läbipäästamatult tee tõelisele rõõmule ja õnnele sulgeb.

Jumala püha õndsustahe meiegi nooruse suhtes on, et kaks kuristik noorte ja kiriku, noorte ja igavese elu allika vahelt.

Seepärast on Jumala tahe ka sinu suhtes, et su koht ei jääks tühjaks Kristuse koguduses. Ja seda sinu oma sügavama elusisu ja tõelise õnne pärast.

Kristlaseks olemise sügavust ja õnnistust kogetakse täiel määral alles seal, kus mitte ainult ei olda Jumala õnnistuse vastuvõtja, vaid kus see teeniva ligimesearmastuse kaudu edasi antakse.

Siin on koht, kus juurdub kristlaseks olemise tugevus või taannetus. Siin juurduvad — sügavamalt vaadates — meie oma isikliku ja ka me kirikunoorte koondiste ja kogu me kirikliku elu nõrkuse ja jõuetuse viimsed, salajased põhjused.

Theophil Spörril on selle kohta tabav võrdlus. Ta ütleb: Kaks Palestiina järve on otsegu pildid elust ja surmast. Mõlematesse jookseb vett. Aga Surnumerest vesi ei jookse enam edasi, seepärast ongi ta surnud.

Nõnda on lugu ka kristlasega, kelle juures ei tule nähtavale teeniv ligimesearmastus.

Ristiusk oma väes tuleb alles seal ka isiklikus usuelus nähtavale, kus minnakse ja Jumalalt saadud õnnistus oma kaasiniemestele edasi antakse.

Jumala tahe sinugi suhtes on, et sa saaksid osa ristiusu täiest õnnistusest, rõõmust ja maailma äravõitvast väest.

Seepärast ta ootabki sind nende koguduse noorte ridadesse, kes elavate kividenä teine teise kõrval seisavad töötades, võideldes, eelkõige aga teenides.

Issandal on sinugi jaoks koht ja ülesanne Jumala riigi õnnistusrikkail tööväljadel.

Kui tuleme kokku...

Helin Leede

*Kui tuleme kokku taas õhkuvail palgeil
Noored, kel südames Issanda tuli,
Ava siis, Issand, meil armusüli,
Et võiksime käia Su tõdede valgel.*

*Kui tuleme kokku, tule siis, Jeesuski,
Ise me keskele, ole me seas!
Aita, et Sinu eest võitlejate reas
Igaüks meist suudaks vaprasti võidelda.*

*Sina ju oled meid kõiki kutsunud
Enese järele kitsal teel.
Tule, oh Issand, me noorte eel,
Sinuga mured, kõik raskused võidetud!*

Võibolla Ta vajab sind selleks, et sa tuleksid ja töotaksid p ü h a p ä e v a k o o l i või lastejumalateenistuse abilisena säravsilma-
liste laste, me rahva tuleviku kandjate, keskel.

Võibolla Ta kasutab sind uuel ja ilusal tööväljal, mida me kogudused teevad l e e r i e e l s e t e keskel. See, kes sind kutsub, Ta tunneb parimini neid talente, mida Jumal sulle on andnud.

Võibolla kutsub Issand sind selleks, et sa vaikides, o m a t ö ö j a i s i k u g a, annad oma töökohas tunnistust evangeeliu-
mi väest ja rõõmust. Jumalal on loendamatuult palju teid ja võima-
lusi nende jaoks, kes end lasevad Sõna läbi lahti murda maailma
kivimurrust, et siis elavaks kiviks Issanda kijas saada, ustavaks
töõriistaks Jeesuse Kristuse kätes.

Lunastaja pilk peatub s i n u l g i. Tema käed on sulle vastu
sirutatud, et sindki õnnistada. Seks et sinugi elu
ja töö oleks täis imelist õnnistust.

Koht, kuhu me tänawu koguneme

Zooni Paide minewikust

Paide nimega on seotud traagilijemaid lehefulgi meie rahwa ajaloo. 1343. a. puhkenud Jüriöö mäsjus löi wõimsalt loitma orjastatud ja rõhutatud eesti rahwa wabadustung. Rahwas nõudis endale elamisõigust, mida rahwaste Looja on lubanud igale rahwale. See oli meeleheitelise aetud rahwa wiimne pingutus. Paide konverents, mis leidis aset 4. mail 1343. aastal, tõmbas aga tumeda, jaatuslikuks jaawa kriipsu läbi kõigist lootustest. Laseme oma tuntud ajalooteadlajal prof. Hans Kruijil tolleaegsete allikate põhjal manada me silmade ette objektiivse pildi jündmustest, mis on seotud selle kohaga, kuhu eesti kirikunõured kogunevad tänawu oma Päewadeks. Prof. Kruius kirjutab*: „Eestlaste 1343. a. puhkenud wabaduswõitlus, mille algus on tuntud „Jüriöö mäsjana“, jäi nende wiimseteks suuremaks poliitiliseks eneseawalduseks keskajal... Saanud Paide foogti kaudu teate wastuhakust, jaatis ordumeister eestlaste juurde neile tuntud ja eesti keelt waldama orduwenna, kes andis edasi kutse läkitada pühapäeval peale ristipäewa (4. mail) Paidesse oma esindajad... Paide konverents teostus. Eestlaste poolt oli ilmunud neli kuningat ühes kolme sulasega. Need kuningad olid ilmselt jamad, kes wastuhaku alguses waliti Härjus wabaduswõitluse üldjuhtideks. Igatahes olid eestlaste jaadikud ilmutades waenulisse leeri ette kindlad oma isikupuntumatuks juhtes, uskudes ordumeistri jellekohast sõnaandmist. Sõnapidamine oli tolleaegses ühiskondlikus ja poliitilises juhtlemises erilises aus. Läbirääkimiste kohta konverentsil kirjutab Renner-Hoenefe kroonika: „Seejärele küsis meister neljalt kuningalt, miks nad siis ometi jaksasi, noori ja wanu, nii armutult on tapnud ja jurnuks lõõnud. Seepeale wastas üks neist, et neid (eestlasi) olewat nii kaua piinatud ja waewatud, et nad ei ole seda juutnud kauemini enam sallida ja wälja kannatada.“ Nagu kirjeldusest nähtub, ei kujunenud kogu see konverents mingeiks läbirääkimisteks mõrdsjete poolte wahel, waid jellest oli tehtud algusest peale, nagu J. Luiga tabawalt on öelnud, Ordu sõjakohtuistung. Ilmunud eesti wäepealikud töid oma alanud wastuhaku põhjenduseks jüdikalt kuuldawale oma jüudistused jakslaste wastu, kelle wägivald olnud nii juur, et nad enam pole juutnud seda wälja kannatada.

Reis sõnades kajastub juur meeleheide, aga ühtlasi ka tõhus enesewäärtnugetumne, wabadusiha ja wõitlustahe... Ordumeister lükkab eestlaste ettepaneku tagasi ja käseb ägestunult Järwa foogti eestlaste jaadikud wangistada. Eestlased püüawad end kaitsta, sest on rikunud kõige jämedamalt jaadikute puutumatuks kohta käiawat tawaõigust. Wõitluses saab foogti sulane raskesti haawata. „Siis haarasid

* Wt. Eesti Ajalugu II. E. R. S. 1937.

Jumala Sõna mõõk

Selin Reede

Weel Jumala Sõna mõõk on teraw,
Ja tugewam kui relwad kurjuse!
Weel wõidab ta! Kui tuleleel ta elaw,
Mis põletab me hinge halbuse!

Kui ummikusse läinud minu süda,
Mõõk — Sõna näitab mulle õige tee!
Ja lohutab, kui südant koormab häda
Ja õrnalt kuitatab mu palgeilt filmatsee.

See mõõk, ta purustab kõik katted,
Ming näitab, kuis nii wilets olen ma!
Mu tugewuseks tahab olla, kui mu patud
On Jeesus pesnud oma päha werega!

---

ijandad relwad ja raiusid kõik need eestlased, kuningad ja sulased, tükkideks," lõpetab kroonika konverentsi Paide lossi ristitõigu all jündinud kirjelduse."

See oli aastal 1343. Näiud meie kirjutame aasta 1939. 11.—13. augustini k. a. kogunewad sajad eesti rahwa pojad ja tütreid Paide jaatuskõikule pinnale. Aga meie tuleme ühe juurde, kes wiimiseni ustaw on, keda me kõiges usaldada wõime. Meie tuleme Jeesuse Kristuse nimel, Tema ristimärgi alla, kus meile tõeline wabadus antakse, mida meilt ja me rahwast ükski wõim wõtta ei saa. Meie tuleme Jeesuse Kristuse juurde, kes aimuiksi on wõimeline wiha ja wihkamise uima lämbuda ähwarduwale maailmale andma rahu ja uue alguse. Jumal ise õnnistagu me kokkutulekut oma imelise õnnistusega — meile, me kirikule ja me palawasti armastatud ijamaale ja rahwale.

**Meie wõitluse relwad ei ole mitte lihalikud,
Waid nad on wägetwad maha lõhkuma Jumala ees
kindlustusi,
Sawitades kõik mõistuse targutused.**

Apostel Paulus

2. Kirjas Korintlastele 10, 4

Tulge Paide!

Armsad noored! Kiirelt mööduvad päevad ja varsti on saabunud ilusaim hetk, kus võime tunda end jälle ühise suure kirikunoorte perena. Seekord väikeses looduslikult kaunis linnakeses, ajaloolises Paides. Me seisame elu muredes ja võitlustes ja vajame rohkesti jõudu. Elus on kannatusi, haigusi, pattu, mis ka sageli meile, noortele, osaks saab. Kuid siis teame, et lähenevad jälle päevad, kus ühiselt leiame tee Jumala suurte ja kinnitavate tõdede juurde. Kõrgest sinitaevast nagu kostaks igavesest isakodust lohutushüüd: noor võitleja, mina kandsin kibuvitsakrooni, nutsin pisaraid sinu pattude pärast ja jätsin oma elu, et sulle tuua vabadust. Vabastasin sind patuahelaist, sa oled vaba, ma teen su tugevaks, ma aitan sind ka, et sa ära ei nõrke oma elukoormat kandes. Oma Kolgata risti olen sulle teenäitajaks jätnud. Ta juhib sind läbi murede-maa Isa koduranna väravasse, kus vaikivad kõik valud ja kaovad muremõtted. Huultelt kõlab siis tänu ja kiituse laule suurele Loojale. Nii loodame ka, et kõlavad väikeses Paide linnas 11. kuni 13. aug. sama võimsad viisid meie noorte huultelt, tervituseks, tänuks ja kiituseks meie kodumaa pinnal, kus sinab taevas, ja haljendab kõikjal viljakandev Eesti loodus. Võime olla tänulikud Jumalale, et Ta me kodumaa läbi meile on andnud kodu ja töötamise ja elamise võimalused. Aga Jeesus Kristuses rahu ja usu aarded. Usk on iga inimese, ka noore, kalleim varandus. Usk ja kindel lootus, ning palve, need kolm.

Taevase Isa ette astudes palume, kannata meiega, anna meile andeks ja kustuta meie patud ja süü! Õige palve lepib, ta uuen-dab südamed ja kingib rahu hingesse. Tulge armsad kaasnoodred! Ootame teid oma kodulinna Paide, kus võime ühiselt palvetada, Jumalat kiita, kes on kinkinud meile kõik ja kes ka nende Päevade kaudu meid õnnistada tahab. Noored kaaslased, võitlejad, ootame teid. Ulatame juba vastu teile tervituseks käed. Palve ja armastus ligimese vastu saatku meid nendele suurtele ja tõsistele Päevadele vastu.

H. R a h u m ä g i,

Paide kog. Noorte Koondise liige.

Sinu Sõna on tõde!

ühe tänapäevanoore tee elulähtele

Erna Tamm

Enn Warep oli üks neid „uhkeid“ wabamõtlejaid, kes oli meenud, et tal pole Jumalat waja. Ta senine elutee oli läinud kui jile-dat lauda mööda ja ta pani kõige jelle oma enda sihikindluse ja tubli-duse arwele.

Kuigi üsna wäikena orwuks jäänud, möödus ta lapsepõli mure-tult hellajüdamlise wanaema hoole all.

Nüüd, mil kooliaeg selja taga ja ka kaitsemäe teenistus lõpetatud, oli tulnud aeg mõelda edasiõppimisele. Selleks tal tuli lahutada kodu-linnast — alata iseiseiswat elu oma käel. Kuid jellel just oligi eriline wõlu nooruri silmis. Ära wanaema silma alt, kes alati nii hirmus palju hoolitses ja muretses! Nüüd oldi ju täiskaswanu ja Ennu arwa-tes ei wajanud need enam armastust ja hoolt.

Critti üks asi häiris Ennu alati wanaema juures ja see oli wana-ema sügaw usklikkus. Hommiku-, söögi- ja õhtupalwed — ilma nendeta oleks ju küllaltki hästi läbi saanud! Ja lõpuks ei wajanud ju kõige seda sihikindlad moodsad noored, nagu Enn Warep ja tema sõbrad, nimelt usku ja Jumalatsõna. See oli nende arwates rohkem wähem-arenemute ja ka wanade asi... Imelikuna tundus Enn Warepile ka see, et nende kodus oli Piibel alati laual kas awatuna wõi wastkäest-panduna. Oma sõprade kodus aga teadis ta olemat jelle raamatu hoo-lega ärapandult riivilis teiste raamatute all.

Homme pidi Enn lahkuma kodust — wastu nuttele ülesannetele ja nuttele rõõmudele. Ta tabas mitu ja mitu korda wanaema armast-tawaid silmi endalt: neis oli eriline rahutus ja mure.

„Enn — jää heaks ka seal, kus ma sind ei näe! Ära tee midagi, mille pärast peaksid häbenema Jumala ja inimeste ees!“

„Ära muretse, wanaema! Küll ma juba end läbi löön! Ja mis halba ma peakingsi seal tegema? Weidi lõbutsemist ei keela ometi keegi waheldusjeks õppimise ja töö kõrwal. Küll wanaduses aega mulgi pead norutada! Eks ole ju, menneke?“

Wanaema wangutas waid halli pead ja silitas üle oma lapse-lapse pea. Noorus, noorus! Kui ainult tal õige alus oleks ja ainus õige siht, mille poole maksab püüda ja wõidelda!

Rutuga pakkis Enn oma kohwrid ja kawatjes warakult puhkama heita. Wanaema toast läbi minnes jäid ta silmad taas tahtmatult pea-tuna — nagu palju kordi waremalki — wärtsel pildil wanaema woodi kohal. Pilt kujutas imeilusat orgu õitswate puudega. Tee wiis orust järsku kallakut mööda üles mäkke ja jelle mäe tipul seisis rist. Teed mööda astus tolmunud ja wäsinud reisiija. Ta sammud olid juu-

natud mäkke ja pilgud janunewalt
 fiindunud ristile. Pildi all seisjis
 ladinakeelne tekst: „O crux —
 spes unica!“ — rist, mu ainus
 lootus!

Ennule meeldib see pilt, aga
 jelle sügavamalt mõtet ei mõista
 ta tänagi . . .

*

Enn on jõudnud ülikoolislinna
 ja endale juba peavarjugi leidnud.
 Suurt riidetokhvit lahti pakvides
 juhtub talle kätte pakike riiete wa-
 helt! Tema ise pole seda sinna pan-
 nud. Uudishimulikult avab Enn
 Warep pakikese ja leiab sealst oma
 juureks üllatuseks tuliuue Uue
 Testamendi ja — pildi wanaema
 toa seinalt. Wanaema on need talle
 kaasa pannud! Mida hakata nende-
 ga peale siin? Enn leiab olewat
 wanaema teguwiihi mõttetu, aga ta
 ei juuda olla pahane kallile wana-
 keelele. Ta võtab pildi ja raamatu
 ja paneb nad ejalgu ükskõikselt
 oma lauale. Hetkeks kõhkleb ta —
 siis lööb ta aga siiski korraks Bü-
 hakirja lahti. Suhuslikust kohast ja ainult tuju pärast. Ta filmi ees sei-
 jab koht Joh. ewangeliumist 17. peat. 15.—17. jalmini: „Mina ei palu
 mitte, et ja nad maailmast ära võtaksid, waid et ja neid tigeada eest
 hoiaksid. Nemad ei ole mitte maailmast, nõnda kui mina maailmast ei
 ole. Pühitse neid oma tõe sees; sinu sõna on tõe!“

Enn lööb waitides raamatu finni. Ta teeb seda ebateadlikult ette-
 waatlikult ja kartlikult.

Sellest päewast alates jäi Ennule kombeks ford päewa jooksul
 avada Uus Testament ja endale nagu ennustust lugeda uueks päewaks.
 Talle awanesid otsegu imelised müsteeriumid tolle kahe jileda musta
 kaane wahelt . . . Imelikud töötused olid seal sees, seal oli palweid,
 mõistufoneisid ja õpetusi. Seal oli juttu juurest kannatuse teest ja wõidu-
 ristist Kolgata mäel. Küllap see pidi sama rist olema, juur ja wõi-
 mas, mis pidi paistma sügawatesse orgudesse ja kaugetele teedele, sama,
 mis seisjis õitsewa oru kohal wanaema pildil.

Enn oli wiimaks ühel õhtul ometi pildi oma toa seinale ripu-
 tanud, kuigi kõige hämaramasse nurka. Aga, imelik! Waatamata pal-
 judele warjudele seal toa nurgas, järas see pilt seal loojenewa päikese
 kiirtes õhtuti juurena ja selgena . . .

Sõna ristist on Jumala vägi

Enn sai endale naabriks noore üliõpilase, kes õppis usuteadust. Mitugi korda kohtasid nad teel ülikoolist koju ja muutusid nii ajajookful headeks seltsilisteks. Nii imelik, kui see ka oli: Iõbustusteks, millistest Enn kodulinnas nii unistanud oli, ja mida ta nooruse õiguseks pidas, ei jatkunud tal aega ega tahetti. Järgnedes oma naabri eeskujule, andus ta täielikult õppimisele.

Tal oli nüüd ka tahet koos oma usuteadlastest sõbraga õhtuti Pühafirja uurida ja waidlusi teha lastuda mõne koha üle. Ühel sellisel õhtul nägi Enn naaber päikesekiirtes särawat pilti hämaras nurgas. „Znime, Enn — mis peitemängu ja mängid fogu aeg minu ees? Sul on selline sügaw ja ilus pilt seinal oma toas ja ise ja waidled igaweste tõdede üle.“

„Ah, see on ainult mu wanaema pilt. Ta andis selle mulle kaasa. Wulle meeldib see pilt, see on nii sümbolne.“

„Kas ja oled ka mõistnud selle pildi tõelist mõtet?“

„Jah, wiimasel ajal on see mulle pisut selgemaks jaanud — kuna ma nüüd ka wahetewahel Pühafirja olen lugenud. Wind ei huwitanud alul Piibel, kuna ma teda iial kätte ei wõtnud. Ma pean tunnistama küll julle, et ma seda peagu igapäew loen. Eimesel päewal, kui ma siin olin, awasin juhuslikult selle raamatu lehed ja mu filme ette tulid sõnad: „Sinu sõna on tõde!“ Wõtsin seda kui ebatavalist, saatustlikku ennustust ja otsustasin seda tõde siis uurima hakata. Nagu näed, teen seda nüüd järjekindlalt ja ma pole sellest weel loobunud.“

„Et ja sellest iial ei loobuks,“ sõnas Ennu sõber ja ta ilmes ja hääles oli sügaw tõsidus.

*

Päewad, mis nüüd järgnesid, olid rikkad ja ilusad Ennule. Zumala imelise armu juhtimise läbi need olid päewad Tema elusõna juures. Enn Warep oli kui uus inimene, uute huwide ja uute sihtidega. Ta oli januneja, soowiga hinges — jõuda igaweste wete lätteile... Ta oli rändur keel looduse õitsemisest, kelle silmad olid suunatud ülespoole.

Kui uus õppeaasta algas, kirjutas Enn Warep ennaist ülikoolis nende nimekirja, kes fogu oma elu tahtsid pühendada Zumala riigi tööle. Uued sihid ja uued töötused seisid noore usuteaduse üliõpilase ees. Wanaema eestpalwetaw süda oli silunud pojapoja elutee...

**Heitem enestest ära pimeduse teod
Ja rõitwastugem walguse sõjariistadega!**

**Apostel Paulus
Kirjas Noomlastele 13, 12**

Õpiring — kirikungorte

Õp. R. Koolmeister

uus töötamisviis

Piibliaasta nõuab meilt tõsiseid kaalutlusi ja väga kiireid samme, et parandada olukorda, mis on tekkinud Piibli kasutamises eesti kodudes. Et siin väga tugev tagasimineku valitseb, selles ei ole kahtlust. Tunneme ka põhjusi. Ajavaim, materjalistliku maailmavaate järelmõjud rahva laiematele hulkadele, puudulik ettevalmistus Piibli tundma õppimiseks, — need ja hulk muidki põhjusi on katnud kodudes Piibli, kus ta veel vanemate pärandusena olemas, paksu tolmu korraga. Ei ole haruldane, et leeriõpilane ütleb, et tal on kodus küll Piibel, aga see on pööningul tolmu all. Nii ei ole see mitte ainult meil, vaid paljudes kohtades mujalgi. Mis siis ime, et kristlik hindu palub: „Suur Vaim Kristus! Sinul ei ole Euroopas ruumi. Tule, Issand Kristus, tule sealt ära. Võta aukoht Aasiasse.“ Kuivõrd kurb on olukord Piibli suhtes, selleks jutustab Taani koguduseleht „Svindinge-Kirkeblad“ (nr. 9, 1938) omapärase juhtumi Kopenhaagenist. Oli evangelne kirikukongress, millest võtsid osa väga paljud saadikud. Kongressi vaheajal tekkis söögisaalis vaidlus piiblistlike küsimuste üle, nimelt kas päike seisis paigal Gibeoni või Ajaloni kohal. Selle üle vaieldi ägedalt, kuni viimaks otsustati appi võtta Piibel ise. Nüüd aga selgus, et kellegil ei olnud Piiblit. Kuna oli pühapäev, ei olnud seda võimalik ka mitte kauplusest osta. Kogu hotell puistati läbi uksehoidjast kuni direktorini, kuid see oli asjatu vaev. Piinlikku seisukorda sattunud hotellidirektor lubas selle palka tõsta, kes muretseb Piibli. Viimaks saadi teada, et köögitüdrukul on Piibel. See toodigi siis suure võidurõõmuga kongressi saadikutele. Avades Joosua 10, 12 võidi lugeda: „Päike seisis paigal Gibeoni ja kuu Ajaloni orus.“ Ja kui siis söögisaalist kostis kööki võidutsev ütetus „Noh, kes võitis, keda aitas Jumal?“ „Mind“, mõtles siis väike köögitüdruk.

Selle jutustusega ei ole mitte ainult tahetud rõhutada puudulikkust Piibli tundmises, vaid ka Piibli puudumist. Need on kaks tõsiasja, mis tulevad igal pool nähtavale ja mille vastu ka kirik on püüdnud võidelda. Sest kirik on ju kutsutud Jumala Sõna teenistusse. Jumala Sõna aga on adresseeritud kõikidele inimestele. Selles teenistuses on kirik ka tänini ustavalt seisnud. Seda ülesannet on ta täitnud väga mitmet viisi nagu usuõpetuse, leeri, piiblitundide jne. kaudu. Need kõik olid väga head meetodilised võimalused omal ajal. Nendest on aga praegusel ajal vähe. Ja nii on Skandinaavia maades tarvitusele võetud uus töötamisviis n.n. kristlik õpiring. Kristlikkude

õpiringide tegevus on neis maades väga elav ja nende töötulemused viljakad.

Rootsis on selleks asutatud eriline kiriklik keskus „Sverige Kyrkliga Bildningsförbund“. (S. K. B.) Allakirjutanul on olnud mitmel korral võimalus tutvuda selle tööga kohapeal. Selle töö üldjuhiks on sekretär Gunnar Sundqvist, kellelt olen saanud vastava selgituse. See töötamisviis on välja kasvanud Rootsi kirikliku töö keskuse „Svenska Kyrkans Diakonistselse“ (S. K. D.) plaani järgi lõplikult 1931. aastal, mil asutatigi keskus „S. K. B.“. Lühikese aja jooksul võitis uus töötamisviis väga tugeva poolehoidu, nii et mõne aasta töötamise järele loeti 2756 õpiringi ja 131.179 õpiringlast. Nüüd toob Rootsi kirikuleht „Församlingsbladet“ (nr 24 1939) sõnumi, et see tegevus on rõõmustaval viisil veelgi laienenud, avaldades ühtlasi pikema kirjutuse Stokholmi Suurkiriku koguduse (Storky maförsemlingen) erilisest kasvatusasutusest, mis tuntud „Mäster — Olofsgården“ nime all ja millega Rootsis viibides võimalus ka isiklikult tutvuneda oli.

See on Sigtuna asutuse kõrval üks huvitavamaid ettevõtteid Rootsi kirikus. Õpinglased on koondatud enamuses huvide ja vanaduse järgi rühmadesse. Nii on seal olemas kristlik sotsiaaltöörühm 130 isikuga 16—40 eluaastani. See rühm on kujundatud inglise päritoluga „settlement“ liikumisest, mis nüüd kannab rootsipärast „hemgårdi“ nime. Peale selle on veel rida teisigi rühmitusi kogusummas 700 osavõtjaga, kelle kasutada on vaid 7 ruumi, mis on jaotatud esimese- ja keldrikorra peale. Ruumid on moodsalt sisustatud. Eriti elavalt meeles on keldrikord, kus iga võlvkäik on maksimaalselt kasutatud. Keldrikorral asuvad peamiselt tööruumid ja koosoleku ruumid poistele, samuti väga ilus palvekamber. Esimesel korral on aga suurem loengutesaal.

Tegevus on jaotatud kahte rühma: loengud ja tööõpingis.

Loenguid peetakse ka üldhariduslikul alal, nagu kunst, kirjandus ja käesolev ajalugu. Õpingides õpitakse keeli, nagu rootsi, inglise, saksa, prantsuse ja itaalia, kui ka muid alasid, nagu ajalugu, matemaatika, kiirkiri jne. Suurt rõhku pannakse kõiges kristlikule vaimule. Kogu asutus paneb suurt rõhku kiriklikule kasvatusemale, olles seega „kiriklikkuse“ propagandakeskus. Ja kui Rootsis räägitakse „Sigtuna vaimust“, siis võib peagi kõnelda ka „Stokholmi vaimust“. Rõhku on siin pandud peamiselt sellele, et inimesi kasvatada terves kristlikus õhus.

Sellele asetab erilise rõhu Sigtuna asutus („Sigtuna Stiftelsen“), kus ei asu mitte ainult Rootsi kristlik rahvaülikool, vaid

kus peetakse ka enamik mitmesuguseid kursusi ja kus küllaliste majas on alaliselt võõraid, kes seal veedavad oma vaba aega. Sageli on seal ajakirjanikke, poliitikuid, kasvatustegelasi ja teisi. Siin valitseb kristlik meelsus. Sellega tahetakse inimesi võita Kristusele. Ja see on ka andnud seni otse uskumatuid tulemusi.

Sigtuna asutus, ajaloolises Sigtuna linnas, oma moodsate majadega, kiriku, raamatukogu ja elamutega keset imeilusat rooside aedu suudab juba välimuselt võita külastajaid, rääkimata vaimust, mis seal valitseb.

See on küll vaba asutus, kuid selle üldjuhiks on peapiiskop ja seda tööd toetavad kogudused.

Ka Soomes on kristlik õpiringi töötamisviis leidnud elavat vastukaja. Nii peeti „Kotimaa“ teatel k.a. juuni algul Helsingis õpiringlaste nõupidamise päevad. Seal selgus, et Soomes on praegu üle 500 kristliku õpiringi. Hoogsaks on see töö seal muutunud viimasel aastal. Sel sügisel tuleb soome õpiringides käsitamisele dr. theol. Eino Sormuneni teos „Elutee“, väga ajakohase ja sügavkristliku sisuga teos.

Uus töötamisviis on Soomes üha rohkem poolehoidu võitmas. Õpiringidesse olla noori palju kergem saada kui piibli- ja noorteringidesse, kuna see töötamisviis on kõige elavam ja otsustarbekohasem. Nii ta avab hinge karjastele suuri võimalusi nendele inimestele ligi pääsemiseks, kes muidu on täiesti kättesaamatud. Ja mis olulisim, sel viisil on võidud inimesi jälle tuua Jumala Sõna juurde, nõnda nagu ütleb Paulus (1. Tess. 1, 6): „Ja teist said meie ja Issanda järgijad, kui te võtsite Sõna vastu suures viletsuses Püha Vaimu rõõmuga.“

Kristliku õpiringi töötamisviisile on nüüd järgnenud päris uus ettevõte, mis aga viimaks oma vormilt ja sisult sama taotleb. Nimelt „Kotimaa“ (16. VI 1939 nr. 42—3) teatel on õp. Urho Muroma, soome äratuslehe „Herää Valvomaan“ toimetaja asutamas piiblikooli „Evangeelse luterliku sisemisejoni“ nime all. Selleks on ostetud Helsingi ligidale nelja hektari suurune maaala, et sinna rajada piiblikooli. Asutaja soovib näha piiblikoolis kogu maa kirikliku äratus-töö keskust. Seda tööd on seni evangelisatsiooni teel tehtud üle 20 aasta. Eriti on peetud piiblikursusi praost Kankaineni poolt üle 10 aasta suure eduga. Samuti on peetud usuelu süvendamiskoosolekuid, mida ka tänävi peetakse. Nimetamisväärne on ka töö, mida on tehtud oma ajakirja „Herää Valvomaan“ väljaandmisega. See on Soomes enam levinumaid vaimulikke ajakirju, mille levik on üle 22.000 eks. Peale selle on neil elavad sõprusühendused samalaadsete ettevõtetega Rootsis, Norras (prof. O. Hallesby) ja Taanis (Chr. Bartholdy). Kõik

see tagab, et ka asutatav piiblikool võib suure õnnistusega tööd teha oma rahva keskel.

Käesolev lühike ülevaade teiste kirikute püüetest tohiks küll julgustada meidki oma poolt astuma samme, et meiegi koguduste juurde tekiksid kristlikud õpiringid. Õpiringide tegevus meie kodumaal ei ole mitte võõras. On teada, et see ka meie kodumaal on leidnud kõlapinda. Kuid meil puuduvad peaagu täiesti, või vähemalt suuremas ulatuses kristlikud õpiringid. Kui tahame, et Jumala Sõna leiaks suuremat tarvitamist kogudustes, siis ei tohiks mitte paljuks panna sellise uue tööviisi sisseseadmist. Sellise töötamisviisiga on võimalik haarata kõiki vanadusastmeid. Sel viisil on võimalik usulist tööd teha tööliste kui ka vaimutööliste keskel, eriti aga noorte keskel. Ta on rakendatav maal kui ka linnas. Selle töötamisviisi hüveks on just see, et iga üksik on rakendatud tööle.

Kui nüüd tähele panna kristlike õpiringide kavasad, siis näiteks Rootsis on usulised ained jaotatud kolme alasse: 1) piibli-, 2) misjoni- ja 3) üldala. Igas alas on siis muidugi oma eri küsimused, mille kohta on antud väga head kavad, kus mitte ainult ei ole nimetatud käesoleva aine peamõtted, vaid kus ka on juhitud tähelepanu vastavale kirjandusele. Meie oludes, kus niisugused kavad puuduvad, on võimalik tarvitusele võtta Soome eeskujul, kus õpiringis tuleb käsitluse alla raamat vaimuliku kirjanduse alalt. Sellelt alalt on meil olemas päris häid teoseid, mis võiksid tulla küsimuse alla.

Jääb vaid soovida, et uus töötamisviis ka meie kodumaal suuremat kõlapinda leiaks ja nõnda suudaksime kaasa aidata Jumala Sõna edasi kandmises.

Issanda tuli

M. Rosendal'i romaan

Soome keelest tõlkinud V. Tanner

(Jatk.)

— Iivar läks Jeesuse juurde. Tema viimsed sõnad olid: ütles Elsale, et ma leidsin selle aarde.

— On ta sur — — —? südantlõhestav kaebe katkestas küsimuse.

— Meie paat läks ümber. Ta hukkus.

Tammio laskus põlvili ja palus:

— Issand Jeesus, lohuta teda, Sina üksi võid.

Kui ta tõusis, oli Elsa minestanud. Hetke pärast ta avas silmad ja ütles:

— Paluge, et juhatajanna tuleks kohe.

Siis hakkas ta sonima.

Kaastundest ja murest vallatuna vaatles Tammio teda hetke, eemaldudes siis raskeil sammel.

Pärast Tammio lahkumist oli Elli läinud oma tuppa ja sulgenud ukse. Vahel ennegi oli talle meenunud juhatajanna temale ütelnud Piibli sõna: „Jumalatute tee hukkub“. Põletava tulena meenusid need sõnad nüüd. Esimest korda noomis südametunistus nii valjusti, et ta rinnast tõusis valuohe: minu tee hukkub. Kui Elli sel õhtul oleks saanud olla üksi Jumalaga, oleks Kaisa ennustatav Issanda aeg talle ehk saabunud. Aga Eeva Ahlstrand tuli, tehes kõik tema lohutamiseks ja ta mõtete endisse suunda juhtimiseks.

Kuulnud õnnetusest ja märganud, kui õnnetu Elli oli Jyrhämäle sadamas üteldud sõnade pärast, kinnitas ta lohutades:

— Kes sind selles kurvas õnnetuses süüdistab, see ei tea, mida kõneleb. Vähe mõtlematult see oli küll üteldud ja ei ole raske mõista, et oled enesele pahane nende sõnade pärast, aga ükski mõistlik inimene ei saa väita, et nad selle pärast läksid sellele õnnetule matkale. Sa ei tohi piinata end selle mõttega.

— Kui sa oleksid kuulnud, kui kibe oli Elsa minu vastu sadamast tulles. Ja mida ta nüüd küll ütleb?

— Kahetsen teda väga. Aga küll temagi mõne aja pärast möönab, et sina, kes algusest peale olid kogu matka vastu, oled selles kurvas õnnetuses süütum kui keegi teine.

— Ja Vernerigi. — Kuigi ta ei viibinud meil kauem kui mõne minuti ja kuigi ta nägi, kui õnnetu ma olin, tuletas temagi meelde, mida olin sadamas ütelnud.

— Kuidas ta võis olla nii süd ametu? Kindlasti oli hirmus too õnnetus, mida ta oma silmadega oli näinud ja millesse ise oli varisenud, teda nii puudutanud, et ta vaevalt teadis, mida ütles. Tead ju, et ta enam kunagi sulle nõnda sellest ei kõnele.

Elli ei olnud jõudnud toibuda esimesest hämmastusest, kui Tammio tuli tagasi.

— Kas kohtasid Elsat, küsis ta rahutult.

— Sain alles seal teada, et ta oli haige. Ei oleks läinud ta tuppa, aga ta tundis mu häälest ja nõudis mind sisse.

— Ma hüüdsin sulle, kui sa siit läksid, et Elsa on väga haige, katkestas Elli.

— Oh, seda ma ei kuulnud, vastas Tammio. See leinasõnum ehk tapab ta ja siis olen süüdi kahe inimese, minu armsamate sõprade surmas. Oh, miks ei võinud mina surra Iivari eest? Karm on see elu. — — — Elsa palus, et juhatajanna kutsutaks kohe tema juurde.

— Helista preili Lindströmile, vastas Elli ja palus kohe kiirkõne Turusse. Nende kõne oodates jutustas Tammio, kuidas Elsa oli võtnud vastu leinateate ja mida arst oli arvanud tema

olukorrast. Elli oli üsna murdunud. Ta palus Tammiot jääda neile ööks, et tema eest saadaks hästi hoolitseda. Sama palus ka nõunik.

— Mina pean minema, vastas Tammio.

Samas märkas ta Eeva Ahlstrandi Elli toas ja lisas tasa ning vähe kibestunud häälel:

— Ellil näib pealegi olevat parem lohutaja seal sees kui mina nüüd võin olla.

Elli oli masendunud, ja murdunud oli ka Tammio Jumalaga jättes. Kurvavõitu vaatles nõunik nende jumalagajätku ja läks oma tuppa Ellile sõnagi ütlemata.

— Tulen homme. Täna õhtul pean olema üksi Jumalaga.

Järgmisel päeval läks Elli jaama juhatajannat vastu võtma. Nad sõitsid kohe Diakonissiasutusse. Õde, kes põetas Elsat, jutustas, et tal on ajukelme põletik ja et arstid pidasid tema olukorda väga kardetavaks. Pealegi kogu öö oli ta soninud ja palavik oli kõrge. Saanud loa, laskis ta võõrad hetkeks Elsa tuppa. Haige ei tundnud neid. Ta sonis:

— Miks ütles Elli nii Iivarile? — Mulle jäi rist kätte. Iivar leidis selle aarde. — — — Meri andis tagasi oma surnu. — Miks Verner ei aidanud? — — —

Juhatajanna oli sügavasti liigutatud. Ta viibis linnas paar päeva, aga ei saanud haiget enam näha. Enne minekut päris ta Ellilt Elsa rahalist olukorda.

— Küll ma selle eest hoolitsen, vastas Elli. Kui, nagu loodan, Elsa paraneb, ei tarvitse ta hiljemgi nende asjade pärast muretseda.

— Sellest on Ellile õnnistust, ütles juhatajanna ja süleles teda hellasti.

— Seda on nii vähe, vastas Elli, aga ma ei saa ju muud teha.

Pisarad tulid ta silmi ja liigutatuna lahkus ta oma vanast õpetajast.

— — —

Nõunik Streng ja ta naine nägid, et Jyrhämä surm ja Elsa haigus olid puudutanud Ellit sügavasti. Aga nad märkasid ka, et ükski need asiolud ei olnud ta kurbuse ja rahutuse põhjuseks. Tammio käitumine Elli vastu sel õnnetul päeval, mil ta tuli teatama Jyrhämä surma, ja eriti see, et ta sest saadik endisest harvemini oli käinud neil, tugevendasid nende arvamist, et noorte suhted olid purunemas. Vahel olid nad püüdnud noomida Ellit sageli solvava ja ülemeelse käitumise pärast Tammio vastu ja hoiatanud teda nii järsult olema vastu tema õpetajakutse valimise mõttele, aga ta oli vihastunud ja andnud selgeil sõnul mõista, et kellelgi ei olnud õigust segada end tema suhetesse ta peigmehega. Naiseга nõu peetud otsustas nõunik Streng küsida Tammiolt otseselt, millises olukorras asjad õieti olid.

Kuigi nad usuküsimusis olid erimeelsed, austas nõunik selle noore, innustunud mehe elavat veendumust ja ei kartnud, et ta teda solvab, kui seegi küsimus tuleb kõnesse. Mitmel põhjusel soovis ta südamest, et Elli kihlus ei puruneks. Tammio oli andekas ja õilsameelne mees. Ta ei olnud kosinud Ellit tema raha pärast, seda ta teadis, ta kohtleks teda alati peenetundelikult ja hoiaks ausalt ta suurt varandust. Kui kihlus tühistuks, ei tea millise õnneõngitseja kätte võiks sattuda see kaunis ja rikas tütarlaps, kes pealegi oli järeleandlik ettevaatamatuile ja äkilisile otsusile. Nõunik otsustas küsida Tammioilt, kas ta võib Elli onuna ja isaliku kaitsjana ning tema peigmehe sõbrana teha midagi nendevahelise lahkmeelsuse eemaldamiseks. Ehk märkaks ta vana mehena mõnda kes teab kui kergesti parandatavat asja, mida nende kogenematud silmad ei saanud näha. Seda enam põhjust leidis ta enesel olevat nõnda mõtelda, sest ta oli veendunud, et Elli ja Tammio kõigile lahkarmastatele vaatamata veel siiralt armastasid teineteist.

Nõunik läks Tammio juurde. Kohe ütelnud tuleku põhjuse küsis ta:

— Ma ei solva ju sind, kui palun avada mulle oma süda, kuigi asi on väga delikaatne?

— Ei sugugi. Vastupidi, tänan onu, et tulite. Olen kannatanud palju neil päevil, mu süda on nii täis rahutust ja muret, et see lõhkeb, kui ei saa seda kellelegi avada. Enne oli mul harjumuseks kõnelda oma muredest oma sõbrale Iivarile, aga tema magab nüüd mere põhjas, või õigemini, ta on kirkuses Jumala juures, nii kõrgel, et mu masendunud meele ohked ei jaksa sinna tõusta. Elli ei mõista mind või pean ehk ütlema: ta ei taha mind mõista.

Ta ulatas nõunikule kae, liigutatult lisades:

— Täna, et tulite, Jumal tasub teile kord seda.

Vähe aega mõtelnud, küsis nõunik:

— Kas on teie vahele tulnud keegi kolmas?

— Jah.

— Kes?

— Preili Ahlstrand.

— Kas armastad teda? küsis nõunik hämmastunult.

Kurvavõitu naeratades vastas Tammio:

— Ei. — Aga Elli hindab teda liiga palju. Tema takistab Ellit minemast aru andma Jumala ette. Tema kõditab ta enese-armastust ja toetab kõikjal ta ülbust. Elli on harjunud sellega, et kõik teda kiidavad ja ükski ei laida. Preili Ahlstrand kiidab alati, noomimata isegi vigade korral. Tema on Elli paha vaim.

— Kas sa mõtled midagi erilist, mis viimaseil päevil juhtunud? küsis nõunik.

(Jatkub.)

Küsimusi piiblitunniks

Kand. J. Maide

Hebr. 4, 12

Usklikul on alati võitlemist, küll enesega, küll maailmaga. Selles võitluses on tal kasutada vägev relv — Jumala Sõna.

I Kuidas räägib Jumal meiega?

1. Looduse kaudu (Kol. 1, 16).

2. Inimeste omavaheliste suhete läbi. (Matt. 25, 40; Luuk. 10, 25 jj.)

3. Südametunnistuse läbi (Room. 13,5).

4. Selgeimalt aga — Pühakirja läbi.

II Miks aga inimene ei kuule seda selget Jumala kõnet? (Matt. 13, 13; Luuk. 16, 29 jj.; Joh. 9, 40; 15, 22.)

III Mis on inimese kõrvad sulgenud Jumala kõnele?

Hingevaenlane kurat. (1. Moos. 3, 1. 13; Joh. 8, 38—44; 1. Peetr. 5, 8.) Langenud inimese peab kurat kinni, et ta ei pääseks patust. (Luuk. 8, 12.)

IV Keda ründab kiusaja kõige ägedamalt?

V Kuidas suudavad rünnatavad ennast kaitseda? (Matt. 10, 28; 16, 26.)

1. Kui nad võtavad kindla seisukoha Pühakirja alusel, kaitses ennast usu kilbiga vaenlase vastu. (Ef. 4, 27.)

2. Varustudes Sõna mõõgaga vaenlase tagasilöömiseks; nõnda kui Jeesus võitles ja võitis kiusaja. (Matt. 4, 4; Jaak. 4, 7; 1. Peetr. 5, 8.)

Iga vaenlane püüab rünnata korraka väljast ja seestpoolt, nii ka meie hingevaenlane. Ta püüab leida puudusi ja nõrkusi meis, et nende kaudu haarata võimu enese kätte. Selleks on tal vastuvõtlik pind inimese patuse loomuse tõttu, mis püüab igal sammul reeta oma Jumalat. (Matt. 15, 19. 20a; 26, 15 j.)

Jumala Sõna mõõgal on aga kaks tera, üks välise, teine sise-mise vaenlase vastu. Kõige vägevam näide, kuidas Jumala Sõna võib hinge vabastada pimeduse kütkest, on Ap. teg. 9.

VI Kuidas õpime Sõna mõõka õieti tarvitama?

Kui süveneme Pühasse Kirjasse, sest see on ainuke õpetaja, kuidas võidelda ja võita.

VII Kui kõigest oma püüdmisest hoolimata ei suuda me vaenlase vastu panna, kellelt võime siis abi loota? (Matt. 14, 30.)

VIII Kas Kristus aitab kõiki, kes teda appi hüüavad?

(Luuk. 22, 36; 2. Tim. 2, 4. 5.)

Ka meie tahame olla õiged sõdurid Issanda armees; selleks peame end harjutama relvade käsitamises ja nende korrashoius. Peame end arendama võitlemises seda enam, et meie pole palgasõdurid ega sunniviisil mobiliseeritud, vaid troonipärijad, kellelt püütakse röövida õigust, mis kuulub meile. Lk. 11, 28.

Jumala Sõna kõneleb

Kirjutanud õp. M. Saar

7. augustil Jak. 1, 22

Inimliku enesearmastuse tõttu peame endid sageli paremaks kui oleme. See on eksitus. Alles siis, kui püüame Sõna järgi ka tegelikult elada, selgub meie puudulik usk, aga ka tarvidus Jumala abi järele.

8. augustil Jak. 1, 23—24

Peegel näitab meile meie näo ja ihu vead ning rikked, aga Jumala Sõna näitab meie südame ja hinge vead. Kuigi mõnikord peame leppima oma kehaliste puudustega, är- gem siiski salligem ühtki plekki oma hingel. Ärgem jätkem oma hinge hooletusse!

9. augustil Jak. 1, 25

Ainult need teod maksavad Jumala ees, mida meie teeme hea tahte ja sisemise soojusega. Katsugem läbi oma tegude sisemised põhjused!

10. augustil Jak. 1, 26

Kes levitab kurje kõnesid oma kaasinimeste peale, ei saa olla Jumala teener. Jumalat teenitakse just kaasinimeste teenimise kaudu. Issand ütleb: „Mis teie iial olete teinud ühele nende mu vähemate vendade seast, seda olete teie mulle teinud“ Matt. 25, 40.

11. augustil Jak. 1, 27

Kristus seab meile suurimaks ülesandeks meie kaasinimeste aitamise nende hädaades. Maailm ei hooli palju armastustööst, kuid see ei tohi saada meile juhtnööriks. Hoidugem sellest, et meiegi mõtted ei muutuks maisteks.

12. augustil Jak. 2, 1

Vägevaks relvaks ristiusu esimeste kandjate käes oli kõigi usklike üheväärus. Nende keskel ei olnud isandat ega orja, vaid ainult vennad ja õed Issandas. Olgu see ka tänapäeval samuti!

13. augustil Jak. 2, 2—4

Inimese silm kipub ikka tähele panema väliseid asju, nagu riideid ja ehteid ning nende järgi otsustama. Ärgem unustagem, et ka pärlid

on kaetud inetu koorega. Kristlase kallimaks ehteks on ta puhas süda ja usk Jumalasse. Otsustagem nende järgi.

14. augustil Jak. 2, 5

Jumala valik on õiglane. Need, kes maailma silmis on põlatud vaesed, võivad oma usu läbi saada Jumalariigi tõelisteks alussammasteks.

15. augustil Jak. 2, 6—7

Kuigi maises ilmas harilikult kasutavad ja valitsevad rikkad, ei tohi see kristlikus kirikus mitte nii olla. Jumala riigis on teistsugused mõõdupuud kui maailmas.

16. augustil Jak. 2, 8—9

Ligimesearmastuse nõue on „kuninglik käsk“, sest selle on meile andnud meie Kuningas — Jeesus Kristus.

17. augustil Jak. 2, 10

Kristuse käsku tuleb pidada täielikult. Poolik sõnakuulmine on niisama hea kui sõnakuulmatus. Issand ütleb: „Kes ei ole minu poolt, see on minu vastu.“

18. augustil Jak. 2, 11

Jumala käsud on kõik võrdset tähtsust. Seepärast ei tohi meie neist ühtki rikkuda.

19. augustil Jak. 2, 12—13

Jumala kohtu ees maksab vaid halastus, mida meie oleme osutanud kaasinimestele.

20. augustil Jak. 2, 14

Meie usuline elu peab avalduma tegudes, mis kasvavad välja sisemisest soovist — täita Jumala käsku.

21. augustil Jak. 2, 15—16

Paljastest sõnadest ei ole kasu, kui puudub teeniv ohvrimeelne armastus. Kas on meil seda?

22. augustil Jak. 2, 17

Kõik, milles me ei näe liikumist, on surnud. Nii võib surnud olla ka meie usk. Liikumine aga avaldub tegudes.

23. augustil 2, 18

Usk ja heateod käigu käsikäes meie elus. Nad mõlemad on kaks olulist elementi iga kristlase isiksuses.

24. augustil Jak. 2, 19—20

Paljud meie aja inimesed arvavad, et õndsuseks jätkub sellest, kui ainult õigeks tunnistada usu põhi-dogmad. Ka paganad ja kurjad vaimud ei saa salata mõnda dogmat. Aga neil puudub õige usk ja teod ja seetõttu ka õndsuse lootus. Ainult täielik usk, mis on ühenduses tegudega, võib teha õndsaks.

25. augustil Jak. 2, 21—23

Abrahami ususügavuse ilusamaks näiteks võib lugeda lugu Iisaki ohverdamisest. Abraham usaldas Jumalat ja Jumal ei jätnud teda hätta. Kas usaldame ka meie täielikult Jumalat ja anname oma elu Tema juhtimise alla?

26. augustil Jak. 2, 24—26

Kunagi ei ole hilja meelt parandada. Kui meie oleme võimelised Jumala meelepäraseid tegusid korda saatma, siis läheneb meile õigeks-mõistmine ja õndsuse tund. Tehkem vaid julge algus, siis kasvame Jumala armus.

27. augustil Jak. 3, 1

Mida suuremad ülesanded on kellelegi antud, seda raskem on tema vastutus. Ei ole vastutusrikkamat ülesannet kui Jumala Sõna kuulutamine ristikoguduses. Kui tahame teisi õpetada, siis küsigem, kas tun-neme Jumala Sõna täielisi sügavusi, et me nuhtlust ei teeniki.

28. augustil Jak. 3, 2

Pangem alati tähele, mida ja kuidas meie kõneleme. Kas suu-

dame selles mõttes jääda puhtaks Jumala ees. Sest meie peame Issanda päeval andma aru igast oma sõnast.

29. augustil Jak. 3, 3—5a

Kõiki jõude maailmas juhitakse ja valitsetakse vastavate abinõudega. Kui paljud tänapäeva kristlased aga ei suuda talitseda oma keelt!

30. augustil Jak. 3, 5b—6

Kurjad kõned ja keelepeks on kui hävitav tuli. See roojastab meie ihu ja hinge. Patt on kui tuli, mis süüdatud põrgust.

31. augustil Jak. 3, 7—13

Meie, inimesed, oleme oma väest nii nõdrad, et me ei suuda ka kõige väiksemat oma liigete hulgast talitseda. Aga Jeesus Kristus aitab meid — ärgem seda unustagem!

1. septembril Jak. 3, 14

Oma patu äratundmine ja tunnistamine on esimene samm teel Jumala poole.

2. septembril Jak. 3, 15, 16

Patu salgamine, mis maailma ees nii mõnelgi juhul meid võib puhtaks pesta, on viimselt siiski saatana töö meis ja viib meid Jumalast eemale.

3. septembril Jak. 3, 17, 18

Ärgem eksigem kunagi vahetege-misel selles, mis on Jumalast ja mis saatanast, et me võiksime Jumala tarkust leida ja selle läbi head vilja kanda. Missugust vilja kannad sina?

Noorte töömait

Tallinna Jaani Noorte Koonduse segakoor korraldas 14. mail muusikaõhtu Eesti vaimulikest helitöödest. Muusikalises osas esinesid solistidena pr. E. Issajeff-Maripuu — mezzosopran, pr. L. Siim — cello, hra E. Arro — orel, laulis N. K. segakoor hra E. Arro juhatusel ja kõneles õp. mag. L. Teder. Seegi õhtu pakkus uut kinnitust ja jõudu kuulajatele ja korraldajatele küll Sõnas kui ka hästi esitatud vaimulikus muusikas.

Ära jäta eneses peituvat armuannet hooletusse.

1. Tim. 4, 14

Leeritatud noored on rikkad inimesed. Nad omavad varanduse, mida ei kaalu üles ükski maine aare. Ja imelik, me oleme selle saanud teenimatult: teie olete armust õndsaks saanud (Ef. 2, 8). On aga iseasi, kuidas keegi seda varandust kasutab. On olemas võimalus jätta ta hooletusse, roostetama ja mõtelda, et olen rikas. Kuid on ju ka võima-

*Paide kirikunoori oma juhtidega.
Esimeses reas praost G. Pärli ja õp. M. Saar.*

lus see varandus asetada „panka“ ja elada protsentidest, kummatagi lõpeb see varandus, kui sinna juurde ei lisata. Sellele viitab 1. Tim. 4, 14, kui ta meid käseb õhutada endas lõkkele saadud armuandi. Selle eesmärgiga võtsidki Kunda noored ette külaskäigu Tapa kog. noorte juurde. Maailm tavatseb kristlaste ja ka leeritatud noorte kohta ütelda, et need on inimesed, kes millekski ei kõlba, kes selles maailmas midagi pole suutnud saavutada ja nüüd end on hakanud lohutama mingisuguse igavese elu lootusega. Nelja erineva elukutsega, mis me matkarühmas esindatud olid, lükkas Kuningas Kristus tol päeval ümber need eelarvamused. Kõnekoosolekul tohtisid nimelt tunnistada väga erinevate elukutsetega noored. Metsanduse alal töötav kirikunoor Rih. Altorf kõneles teemal: „Rõõm Issandas on meie tugevus!“, öeldes, et igal ametal on isikuid, kes oma tööd täiesti valdavad, kuid ka vastupidi. Ka kristlasi on, kes pulmarahvana liiguvad ringi nägudega otsekui oleks nad surnumatjad. Kristlikud noored on pulmarahvas, kes ootab oma Issandat. Olen just kirikunoor-te ringides leidnud seda tõsist rõõmu, mida vajame. Teisena kõneles maalritöö alal töötav kirikunoor Raimund Veiper, küsides, kas meie leeriopetus on olnud ainult väline või ka sisenõ remont. Ja kuigi maja on nii siseselt kui ka väliselt

suurepäraselt remonteeritud, kui sinna tulevad mustad ja lohakad üürnikud, siis on see suur õnnetus. Seepärast valigem oma puhtaks saanud südameaja alaliseks elanikuks Jeesus Kristus. Järgmisena kandis ette lasteaednikuna töötav kirikunoor Lola Kalmu L. Raudkepi luuletuse „Ketsemane“ ning meenus aegu, kus vanaema talle esmakordselt kõneles Jeesusest, ja kuidas ta leeritatuna sai vägeva kutse astuda Kristuse noorte võitlejate ridadesse. Sel sõjaväel on omapäraseim värbamiskutse: „Kel janu on, tulgu ja võtku eluvett ilma!“ Lõpuks kõneles vabrikutöoline kirikunoor Eerik Sillave raskusest, mis on määratud riietega töölisel, kui ta tahab pääseda võimukandja jutule. Tavalisti on see võimatu. Kuid on üks Kuningas, kelle jutule pääseb igaüks, olgu ta kui tahes määratud, vaene, patune. See Kuningas on Jeesus Kristus, kes meid armust vastu võtab.

Mõtleme tänutundes tagasi tapalaste armsale külalislahkusele eelkõige õnnistusele Issandalt, kes Kuningana meiega kaasas oli. Ehkki meil endalgi vähe oli hingeleiba, mida viima läksime, lohutas meid ometi teadmine, et Issand varemgi pikust hulki on toitnud. Kuigi me nõtrus ei seisnud selle ülesande kõrgusel, tulime ometi rikkamaina tagasi, lõkkele õhutatud Jumala armuanniga.

NOORTE JUHT

EESTI EV. LUT. USU KIRIKU NOORTE KUUKIRI

Nr. 8

August 1939

XVI aastakäik

Sisukord:

Eesti noorsugu Jumala Sõna
võimu alla

— õp. A. Täheväli

Aga tänu olgu Jumalale Tema
ütlemata suure anni eest

Kirikunoorte laul

— *Magda Heinkriis*

Præguse aja noorte koht ja
ülesanded Kristuse kirikus

— õp. mag. Rud. Kiviranna

Kui tuleme kokku

— *Helin Leede*

Koht, kuhu me tänavu kogu-
neme

Jumala Sõna mõök

— *Helin Leede*

Tulge Paide!

— *H. Rahumägi*

Sinu Sõna on tõde!

— *Erna Tamm*

Õpiring — kirikunoorte uus
töötamisviis

— õp. R. Koolmeister

Issanda tuli

— *M. Rosendal*

Küsimusi piiblitunniks

Jumala Sõna kõneleb

— õp. M. Saar

Noorte töemailt

Kaanel kunst. Henrik Soren-
seni altarpilt kutsuvast Kris-
tusest Linköping'i toomkirikus
Rootsis.

Järgmine number ilmub
septembri algul.

Kaastööd palutakse saata
20. augustiks 1939. a.

Ilmumisaeg 8. aug. 1939. a.

Väljaandja:

E. E. L. K. Noorsootöö
Keskus, Tallinn, Kiriku 8,
tel. 441-31, posti jooksev
arve 644.

Vastutav toimetaja:
õpet. mag. *Karl Tiit*, tel.
472-99.

Toimetuse sekretär:
õp. mag. *R. Kiviranna*

Toimetus on moodusta-
tud Noorte Koondiste liik-
meist.

Kaastööd, tellimised ja
rahasaadetised saata aad-
ressil: Ajakiri „Noorte
Juht“, Tallinn, Kiriku 8
või posti jook. arve 644.

aastakäik:

kodumaale Kr. 2.—
poolaastat „ 1.10
välismaale „ 3.—

Üksiknumbri hind 20 senti.

Kuulutused:

Noorte Koondistele:

1 lhk. Kr. 6.—
 $\frac{1}{2}$ „ „ 3.—

Ärilised:

1 lhk. Kr. 20.—
 $\frac{1}{2}$ „ „ 10.—
 $\frac{1}{4}$ „ „ 5.—